

L'Estendard

BUTLLETÍ DE LA SOCIETAT CORAL AMICS DE LA UNIÓ

Plaça J. Antonio, 19 - Granollers

Núm. 1 - Març 1974

Heus ací la primavera. Tan antiga com el món, i tan puntual, cada any, a la cita. Encara hi ha neu a les muntanyes, i són fresques les nits i les matinades. Ella, però, ha arribat.

La terra semblava cansada i vençuda pels anys, les excavadores i els rigors de l'hivern. L'aire i les aigües semblaven malmeses per les deixalles, les clavegueres i els fums. Ella, però ha arribat.

I és actual. I jove. Com cada any. Com sempre.

Així és la nostra Societat Coral, que inicia, avui, la publicació d'aquest butlletí informatiu, que s'encapçala amb un nom ben significatiu: L'Estendard. És a dir, el símbol de la mateixa Societat. No tan sols d'allò que ha estat i que és, sinó també, i amb més propietat, d'allò que volia i vol ser segons el pensament d'aquell músic abnegat, lluitador i generós que es digué Josep Anselm Clavé, a qui, aquest any 1974, hem de tenir especialment present amb motiu del centenari de la seva mort.

I en commemorar-lo hauríem de deixar ben clar que, malgrat el temps passat, l'obra de Clavé no és tan sols d'ahir, sinó d'avui i de demà.

Només cal pensar en el seu lema: El progrés és allò que cerquen tots els pobles per tal d'assolir un millorament de les seves condicions de vida. I aquest progrés cal forjar-lo amb la força de la virtut i de l'amor, que són el paradigma d'una vida més noble, més digna, més plena, més reeixida. Quan la joventut canta «no creguem en les pistoles», i quan prefereix l'amor a la guerra, proclama, sense adonar-se'n, els ideals de Clavé: de l'home que aixecà l'estendard del millorament individual i social del nostre poble, no pas pels camins de la violència, de l'odi, l'opressió, l'explotació. L'abandó, la marginació, la mentida o l'engany, que només poden donar una falsa pau, sinó pel camí net de l'elevació espiritual de cada home, del treball ben fet, de l'honestetat, la generositat i la justícia. De l'amor. Com corresponia a un veritable músic. Com corresponia a un veritable home.

Per això podem dir que la nostra Societat no és una agrupació folklòrica, o una peça de museu, o una reminiscència del passat. No vetllem pas un mort. Tot el contrari: formem un organisme ple de vida, ben bé del nostre temps, ben actual. D'avui i de demà. Sempre jove. Com la primavera.